

ENTERRAMENT DEL P. ALCUÍ SERRAS
Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat
2 de gener de 2009
Sa 3, 1-9; Ps 114; 1C 20-28; Jo 5, 24-29

El Pare és font de tota vida i ha fet que el Fill també ho sigui. Aquestes paraules de l'evangeli que acaba de ser proclamat ens permeten, germans i germanes estimats, de viure la mort del P. Alcuí tot aprofundint alhora el Misteri de Nadal que estem celebrant aquests dies. Perquè, en néixer com a home, *el Fill* de Déu participa de la nostra feblesa i de la nostra mortalitat per tal que puguem participar de la seva glòria. Ja ho havia anunciat, des del vel de la Primera Aliança, el llibre de la Saviesa: *Quan el Senyor vindrà a visitar-los, els qui han mort s'alçaran com una flama, trobaran la pau i la immortalitat.*

És que els cristians sabem que hi ha una connexió profunda entre el Nadal –la “visita” del Senyor-- i la vida de cada cristià; entre el Nadal i la mort corporal, que no és sinó una porta cap a la vida per sempre. Jesucrist va néixer per anunciar l'Evangelí de l'amor de Déu i va lliurar-se a la mort perquè poguéssim superar la nostra condició moridora. Ho recordava sant Pau: *el darrer enemic destituït serà la mort.* La mentida, la injustícia, l'enemistat, el desamor, el mal, seran destituïts del seu poder sobre els éssers humans. I, finalment, també *la mort.* I *gràcies al Crist tots viuran.* El Nadal, doncs, apunta cap a la vida per sempre perquè és el naixement del *Salvador*, de l'únic que ens pot alliberar de la fragilitat i de la mort. Així ho viu cada any l'Església. Admirada de la meravellosa creació de l'ésser humà i de la seva dignitat, i encara de la més admirable restauració d'aquesta dignitat humana per mitjà de Jesucrist i del seu Misteri Pasqual (cf. Oració col·lecta del dia de Nadal), demana que es faci realitat en cadascun “l'intercanvi admirable”; és a dir, la participació “de la divinitat” d'aquell que “s'ha volgut fer home i ha nascut d'una verge, compartint la nostra humanitat” (cf. Vespres octava de Nadal).

Aquest “intercanvi admirable” es va fent al llarg de la vida per mitjà de la configuració gradual amb Crist. Però arriba al seu punt culminant i definitiu després de la mort, quan *Déu serà tot en tots*, tal com deia sant Pau. Per això, aplegats per a celebrar l'eucaristia en el traspàs del nostre P. Alcuí, preguem amb confiança, perquè ell que, amb el baptisme, la professió monàstica i l'ordenació presbiteral, es va anar configurant amb Jesucrist i en la seva vivència es va anar treballant espiritualment, ara, després de participar dels sofriments del Crist amb la fidelitat diària i amb la malaltia i la mort, li sigui concedida la plena configuració amb el Crist gloriós. Aquest procés d'identificació amb Jesucrist en ell no era sols una teoria bonica; procurava esmenar-se dels seus defectes i de les seves fallades. En el pla que, seguint el seu costum anual, s'havia fet per a la quaresma passada, es va proposar una major fidelitat a Déu i treballar-se més per no cedir a petites infidelitats. Des de feia uns anys tenia una malaltia seriosa que tanmateix no li impedia de fer una vida pràcticament normal. “Visc amb joia; no em preocupa la malaltia –em deia fa un parell d'anys--. Espero la llum final; i voldria que, si vingués el sofriment, no em fes perdre aquesta actitud”. No ha tingut sofriments físics intensos, però sí que anava quedant limitat i amb més xacres; fa dos mesos em comentava: “Cada vegada hi ha un progrés en la

dificultat de caminar, però ho accepto”. A més, no podent-se dedicar a cap treball, deia que volia “avançar el que es fa en el cel: lloar i agrair”.

Era el fruit d'una llarga vida de fe i de monjo. P. Alcuí Serras i Corminas havia nascut a Mataró l'any 1924; en el baptisme rebé el nom de Pere. Després de les primeres lletres i el batxillerat, el 1942 entrà al Seminari diocesà de Barcelona, hi estigué fins el 1945 que entrà al nostre monestir. Hi professà el 1947 i rebé l'ordenació presbiteral el 1951. Acabats els estudis teològics a Montserrat, fou enviat a estudiar arxivística a l'École de Chartes, de París. Tornat al monestir, treballà a l'arxiu; entre altres tasques, fou director de la impremta, sotsprefecte i professor de l'Escolania, sotsprior del monestir i durant força anys majordom, com a tal va haver d'afrontar algunes qüestions difícils. L'any 1983 va ser destinat al Miracle; va ser-hi director de la Casa d'Espiritualitat i per un cert temps superior. Va tornar a Montserrat després de 15 anys d'estar en aquella comunitat; aquí tingué diverses ocupacions. Però el 2001 va tornar a ser destinat al Miracle i novament fou responsable de la Casa d'Espiritualitat; hi creà, també, un taller d'enquadernació. A causa de la seva salut delicada, es va reintegrar a Montserrat fa gairebé un any.

Va procurar viure sempre amb fidelitat la pregària i a la “lectio divina”. Va exercir el ministeri de confessor en els monestirs de benedictines de Sant Daniel, Sant Benet i Puiggraciós. Era home de consell tant per a monjos com per a altra gent, fidel en l'exercici del que li era encomanat, lleial envers els superiors, discret, mai no parlava mal de ningú, acollidor en el tracte, pacient, serè davant les dificultats.

Els seus germans monjos i els seus familiars i amics ens hem aplegat entorn de l'altar del Senyor i de les despulles del P. Alcuí amb la serenitat i amb la confiança que ens vénen de saber que el Misteri de la mort està lligat al Misteri de Nadal. No és que siguem insensibles a la pèrdua d'una persona estimada amb la qual no podrem conviure més en aquesta terra. Sinó que sabem que *Déu estima tant el món que li ha donat el seu Fill únic perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna* (Jo 3, 16). El P. Alcuí ho creia amb sinceritat i se'n meravellava: “m'impresiona pensar –deia una vegada– que el Creador immens de l'Univers s'ha fet germà nostre; tan gran i tan proper”; i es meravellava, també, de la creu: “tot i que em costa d'entendre, veig la creu de Jesús com la prova màxima de l'amor”.

Ara en l'eucaristia, el misteri de la creu de Jesucrist –ja preconitzat en el pessebre-- es fa solidaritat, comunió, amb el nostre dol; es fa crida a l'esperança; fortalesa perquè continuem a testimoniar la victòria del Crist sobre el mal i la mort; es fa nodriment de vida eterna.